

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΔΗΛΩΤΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Αθήναις φρ. 15.— Έν δε ταῖς ἑκαρχ. φρ. 16.— Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

Αν ἐλάμβανε τὴν τιμὴν ὁ ζωγραφῆσας τὴν Σύγχρονον Ἐ.Ι.Ιάδα Γάλλος συγγραφεὺς Ἀμπαὺ νὰ γνωρίσῃ ἕκαστε τὴν κ. Σωτηρόπουλον θὰ προσέθετεν ὅτι μετὰ τὸν Βάλβην, Πρόεδρον τοῦ Ἀρείου Πάγου, δεύτερος τίμιος ἐν Ἑλλάδι εἶναι ὁ πρὸ ταῦ κ. Ἀθνασιάδου ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν. Τοιαύτην εἶχε κερδίσει ὑπόληψιν ὁ ταρτουρικώτερος μεταξὺ ὄλων τῶν πολιτευομένων βουλευτῆς Τριφυλίας. Ἐναντίον τῆς ὑπολήψεως αὐτῆς θὰ ἐξετάσωμεν μετὰ μείζονος προσοχῆς καὶ ἀγωνίας, μήπως ἀπατηθῶμεν, ἐκ τῶν κατὰθέσεων καὶ τῶν ἀπολογιῶν του, ἐὰν ἦτο ἐν γνώσει τοῦ ἐλλείμματος καὶ ἐὰν ἔλαβε χρήματα παρὰ τοῦ Βελέντζα ὁ κ. Σωτηρόπουλος, διατελῶν ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν.

***

Ὅπως ὑπάρχουσι νοσήματα τὰ ὁποῖα οἱ Ἴατροι ὀνομάζουσι περιπλοκα, ὑπὸ μίαν δηλαδὴ νόσον γεννᾶται ἑτέρα, οὕτω καὶ τὸ ἀποδιδόμενον εἰς τὸν κ. Σωτηρόπουλον ἐγκλημα εἶναι περίπλοκον, γινώσις δηλαδὴ τοῦ ἐλλείμματος καὶ δωροδοκία πρὸς ἀπόκρυψιν. Διὰ τοῦτο ὁ βουλευτῆς Τριφυλίας θὰ μᾶς κουράσῃ περισσότερον, καὶ διότι ἐπιτηδειώτερος καὶ ἰησυνιτικώτερος τοῦ συναδέλφου του κ. Παπαμιχαλοπούλου ἐσώρευσε ἀπολογίαις ἐπὶ ἀπολογιῶν, ἐπιχειρήματα ἐπὶ ἐπιχειρημάτων, ἐμίσησε τὸν Τηλέγραφον καὶ τὴν Στοάν, ἀπησχόλησεν ἄμφω τὰς Ἐφημερίδας καὶ ἠνάγκασε τὴν μεγαλοφυῆ μολυβίδα τοῦ Ἀσμοδαίου νὰ τὸν ζωγραφίσῃ βουτηγμένον μέχρι λαιμοῦ . . . εἰς ἀπολογία.

Ἐν τῇ ἐξετάσει τοῦ περιπλόκου ἐγκλήματος ὅπερ πρὸ πολλοῦ ἀγωνίζεται νὰ τὸ ξεπετάξῃ ἐκ τῶν ὤμων του, χωρὶς νὰ δύνηται, δὲν θὰ ἐξετάσωμεν χωριστὰ τὴν γνώσιν τοῦ ἐλλείμματος ἀπὸ τὴν δωροδοκίαν, ὡς οἱ Ἴατροὶ δὲν χωρίζουσι τὰς νόσους ἵνα θεραπεύσασιν πρῶτα τὴν μίαν καὶ ἔπειτα τὴν ἄλλην. Ἄλλως τε δὲ τὸ περὶ Σωτηρόπουλου ὄλικόν εἶναι τόσον πολὺ καὶ ὁ χρόνος, ἐν δικα-

θέτομεν πρὸς τακτοποίησίν του, τόσον ὀλίγος ὥστε θὰ μᾶς συγχωρήσῃ τὸ δημόσιον ἐὰν ἐν τῷ περὶ αὐτοῦ κατηγορητήριῳ μᾶς δὲν εὕρῃ τὴν αὐτὴν ἐνάργειαν καὶ τάξιν, ἣν ἐν τῷ περὶ Παπαμιχαλοπούλου ἔπειτα, τί νὰ τὸ κρύψωμεν, περὶ αὐτοῦ ἐγράφομεν μὲ περισσοτέραν ὄρεξιν.

I

Α'. Ἐὰν ἡ ἐξέτασις τοῦ σφυγμοῦ καὶ τῆς γλώσσης μαρφάνουσιν ἐξωτερικῶς τὴν διάγνωσιν τοῦ ἱατροῦ, εἰς τὴν ποινικὴν τοῦ Σωτηροπούλου διάγνωσιν χρέη σφυγμοῦ ἐκτελεῖ ἡ ἀπὸ 2 νοεμβρίου 1880 σκανδαλωδέστατη ἐπιστολὴ πρὸς αὐτὸν τοῦ Ἐκαστουβούλου Βελέντζα, δι' ἧς ἐξήτει ἐνὸς μηνὸς ἄδειαν ὅσον ἀφορᾷ τὴν γλώσσαν τοῦ βουλευτοῦ Τριφυλίας, ὁ ἀναγνωστής θὰ ἴδῃ κατώτερον ὅτι καὶ αὐτὴ δὲν θὰ τὸν ἀνακουφίσῃ πολὺ ἀπὸ τῆς κατηγορίας, ἂν καὶ ἰδικὴ του τυγχάνει καὶ νὰ τὴν διαχειρισθῇ τόσον καλῶς ἐπίσταται.

Ἡ οὐσία τῆς ἐπιστολῆς εἶναι αἱ πρῶται αὐτῆς γραμμῆι :

Σεβαστέ μοι Κ. Σωτηρόπουλε !

«Γινώσκετε τὴν θέσιν μου ὡς ταμίου Θεῶν, πρὸ παιδῶν ἐτῶν . . . καὶ διὰ νὰ δυνηθῶ ἐν τῷ μεταξὺ νὰ συλλέξω χρήματά τινα, ἐκποιῶν ἐν Φθιώτιδι καὶ ἀλλαγῶ κτήματά μου πατρικά, πρὸς περιορισμὸν τοῦ χρέους μου, κτλ.»

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ, κατατεθεῖσα εἰς χεῖρας τῆς ἀνακρίσεως ὑπὸ τοῦ κ. Σχμοθράκη, ἤρκει καὶ μόνη νὰ καταδικάσῃ τὸν κ. Σωτηρόπουλον ὡς ἐν γνώσει τοῦ ἐλλείμματος διατελοῦντα, ἐὰν δὲν διεφιλονεικέτο τὸ ὅτι περιῆλθεν εἰς γνώσιν του. Ὁ τρόπος ὅμως καθ' ἃν διαμφισβητεῖ τὸ ὅτι εἶχε λάβει γνώσιν αὐτῆς οὐδένα πείθει περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων του. Περὶ αὐτῆς ἀπολογούμενος ὁ ὑπόπτος λέγει : «Φαίνεται λοιπὸν, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἢ ἐχάκευθη μετὰ τὴν ἀνκάλυψιν τοῦ ἐλλείμματος ἐκ συνεννοήσεως τοῦ Σχμοθράκη μετὰ τοῦ Βελέντζα ἢ ὅτι ἐστὶν ἀπὸ ἐμὲ διὰ τοῦ Σχμοθράκη,

«οὗτος δὲ τὴν ἐκράτησεν, ὅπως ἐκράτει πάντα τὰ ἐγγράφια ἕτινα ἠδύνατο νὰ γεννηθῶσιν ὑπονοίας περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ Ταμείου Ἐθνῶν». Ἐν πρώτοις ἡ ἐπιστολή αὐτὴ ἐξ ἴσου ἐνοχοποιεῖ τὸν τε ὑπόπτον ὑπουργὸν καὶ τὸν ἐν ταῖς φυλακαῖς Σαμοθράκῃ διότι ἡ ὑπό του τελευταίου κατοχὴ τῆς ἐπιστολῆς ἀρκεῖ ὡς πειστήριον τῆς ἐνοχῆς τοῦ πρώην Διευθυντοῦ τοῦ Λογιστηρίου. Ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ γαλειώσῃ λοιπὸν καὶ τι ἐναντίον τοῦ Σωτηροπούλου, θὰ ἦτο πολὺ ἀδελφίος χαλκωματῆς ὁ κ. Σαμοθράκης, κατὰσκευάσας τοιοῦτο ἀγάντων χαλκωματῆ, ἐξ οὗ ἐδηλητηρίσθη καὶ αὐτὸς καὶ ὁ προϊστάμενός του. Ἀλλὰ δὲν μᾶς μέλει διόλου περὶ Σαμοθράκῃ μᾶς μέλει μόνον περὶ Σωτηροπούλου, ὅστις φαίνεται εὐχαιρῶς παραδεχόμενος καὶ γνησίαν καὶ ὑπόβουλαιαν τὴν ἐπιστολήν. Ἐὰν τὸ ἐπινοητικὸν τοῦ τὸν ὄθει νὰ παραδεχθῆ μόνον τὸ δεύτερον, ἡ θέσις του ὑποκειμενικῶς θὰ ἦτο ἰσχυροτέρα· ἀλλὰ δεχόμενος τὴν ἐπιστολήν γνησίαν, τί ἄλλο ὁμολογεῖ ἢ ὅτι ἦτο ἐν γνώσει τοῦ ἐλλείμματος; διότι ἡ ἐπιστολὴ ἀρχεται ἀπὸ τῆς προϋποθέσεως αὐτῆς: «Γινώσκετε τὴν θέσιν μου ὡς Γαρίου Ἐθνῶν πρὸ πολλῶν ἐτῶν.» Οὐδὲ περὶ τὸν ὁ Βελένδζας, οὐδὲ ἡ σπονδυλικὴ του ἐμκλακίσθη, ὥστε νὰ γράφῃ: γινώσκετε, πρὸς ἄνθρωπον μὴ γινώσκοντα· ἢ νὰ ἀποκλύπη τὰς καταχρήσεις, αὐτὸς ἀγωνιζόμενος νὰ τὰς σκεπάσῃ, πρὸς ὑπουργὸν διατελοῦντα ἐν ἀγιοτάτῃ αὐτῶν ἀγνοία. Ὡστε τὸ ζήτημα δὲν εἶναι ἂν ἡ ἐπιστολὴ περιήλθε ἢ δὲν περιήλθεν εἰς γνώσιν τοῦ Σωτηροπούλου· ἀλλ' ἂν εἶναι γνησία ἢ ὄχι· τὸ περὶ γνησιότητος δὲ αὐτῆς τὸ μισοπραξιδεχεται μὲν ὁ ὑπόπτος, τὸ προσεπιμαρτυρεῖ δὲ ὁ ἀνυπόπτος καὶ ἀξιώσιμος μάρτυς Κωνστ. Οἰκονόμου, ὅστις εἶδε τὴν ἐπιστολήν αὐτὴν εἰς χεῖρας τοῦ Σαμοθράκη περὶ τὰ μέσα Μαρτίου, ἡτοῖ ἐνα καὶ ἡμίσειον μῆνα πρὸ τῆς ἀνακλύψεως τοῦ ἐλλείμματος.

Τὸ ἐπιχείρημα τοῦ Σωτηροπούλου ὅτι «ἂν εἶχε τὴν διὰθεσιν νὰ μὴ ἀποκλύψῃ τὸ ἐλλείμμα, ἤθελεν ἀμέσως ἐξαρκῆσαι αὐτὴν», εἶναι πολὺ σαθρὸν ἐπιχείρημα, διότι ἀρκίως μὲν νὰ παρεῖται τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸν Σαμοθράκην, ὄχι ἀπερισκέπτως, ὡς λέγει ὁ τελευταῖος, ἀλλὰ πολὺ περισσευομένως, διὰ νὰ δύναται τὴν νὰ προβάλῃ τὸ ἐπιχείρημα αὐτὸ, ὅπερ, κατὰ τὴν γνώμην του, ἀρκεῖ εἰς ἐξάλειψιν πάσης περὶ αὐτοῦ ὑπονοίας! Β. Μαρτυρεῖ ἐναντίον τοῦ κ. Σωτηροπούλου ὁ φίλος αὐτοῦ κ. Φωστηρόπουλος, γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπίων, ὅστις περὶ τὰ τέλη Μαρτίου ἀκούσας τὰ τοῦ ἐλλείμματος τῶν Ἐθνῶν πρὸς τὸν παρακλιθέντος ὑπαλλήλου ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν Οἰκονόμου καὶ προσκολληθέντος ἐπειτα εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Ὀλυμπίων ἐσπευσε νὰ ἀνακοινώσῃ αὐτῷ εἰς τὸν Σωτηρόπουλον ὅστις κατ' ἀρχὰς μὲν ἐζήτησε νὰ τὰ κολάσῃ, εἰπὼν ὅτι εἶναι ὀλίγων μόνον χιλιάδων τὸ ἐλλείμμα, εἶτα δὲ ὅταν ὁ Φωστηρόπουλος τῷ εἶπε: «τί τριάντα καὶ σαράντα μου λές; ἐγὼ ἔμαθα ὅτι ἀναγκάζει εἰς τρικασίας ὀδοῦχοντα ἐξ ἑξακτῶν» τοῦ ἀπήντησεν ὅτι θὰ μεριμνήσῃ. Καὶ ἐμερίμνησεν ὁ κ. Σωτηρόπουλος σιωπήσας· καὶ μὴ εἰπὼν οὔτε λέξιν περὶ τοῦ ἐλλείμματος εἰς τὸν Σαμοθράκην. Οἱ δύο οὗτοι μάρτυρες Φωστηρόπουλος καὶ Οἰκονόμος, ὡς καὶ ἡ ἐπιστολὴ, θὰ βεβαιώσιν πολὺ εἰς τὴν περὶ Σωτηροπούλου κρίσιν τοῦ Εἰδικοῦ Δικαστηρίου ὡς πρὸς τὴν γνώσιν τοῦ ἐλλείμματος. Εἶναι ὅμως περιέργοι καὶ κί καταθέσεις τοῦ Ὁρακιστοῦ Βελένδζα ὅστις προκειμένου περὶ Σωτηροπούλου λέγει καὶ πράγματα διόλου μὴ κολακίζοντα τὴν φιλοτιμίαν του· διότι ὁ Βελένδζας, κατὰ καὶ ἐκ τῶν ἐκείστοτε ὑπ' αὐτοῦ δημοσιευομένων καὶ μεθ' ὅσα ἠκούσαμεν αὐτοῦ ἀπολογουμένου ἐν Συρχ, ἐδικαζόμενης τῆς ὑποθέσεως τοῦ γραμματσοῦ, δὲν παρουσάζετο ὡς ἀφιλότιμος

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ. 1862

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Μάρκος, ὁ ἀράνης τοῦ Παλατιοῦ.—Ζήτω ὁ Γαριβάλδης. —Τὰ γάβηρά καπέλλα ἢ Σκιαδικά.—Πανεπιστημιακά.—Κάτω ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας.—Βαρεῖται τους.—Κάτω τὸ Ὑπουργεῖον.—Ἐκείνη ποῦ τὰ παιζα.—Θὰ σὲ δέρω.—Ἐγὼ εὐδοκῶ ὑπὸ τὸν πύργον τοῦ Μαλακῶφ.—Διακοπὴ σιγῶν.—Δὲν σὲ θέλω.—Ἀσχημολεῖται ποῦ θὰ κάησ.—Οἱ στανρωτίδες.—Ὁ τὰ ὁ βασιλεὺς τὰ κάνει.—Τούρλα τούρλα τὴ φεσάρα.—Μέσα.

Διάλογος ἀνευ ἐπεξηγήσεων.

Πρόσωπα: Ἐγὼ, ἡ μάνα μου καὶ ἐκείνη ποῦ τὰ παιζα. Ἡ σκηρὴ εἰς τὸ σπηῖτι μου. —Ἐχει τὸ γούστο τὸ κερί ποῦ σοῦφερα γθὲς νὰ τὸ κοψες, γιὰ νὰ γίνωμε ἀπὸ δύο χωρία. Ἐλεγχ ἐγὼ.

—Ἐγὼ σοῦ λέγω, νὰ κυττάζης τὰ μαθήματά σου καὶ ν' ἀφήσης τὰς ἀνοησίας αὐτάς. Ἐλεγχ ἡ μάνα μου. —Καλὰ σοῦ λέγει ἡ μητέρα, αὐτὰ δὲν εἶνε πράγματτα. Ἐπεπρόσθετον ἐκείνη ποῦ τὰ ἐπικίζα. —Ἐμένα δὲν θὰ μάθουν ἡ γυναῖκες τί θὰ κάμω καὶ τί δὲν κάμω. Καταλάθκατε, κυρία; Σεῖς νὰ κυττάζετε τὴ δουλειά σας. Κεὶ ὅπως δὲν ἀνακατεύουμαι ἐγὼ στῆς δουλειάς σας, θὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρη νὰ μὴ ἀνακατεύεσθε καὶ σεῖς στῆς δουλειάς μου. Ἄλλο δὲν μᾶς μένει παρὰ νὰ γυναικοκρατηθῶμε. Δὲν θέλω... Ἐτσι θέλω... Ἡ τὰν ἡ ἐπὶ τὰν. Αὐτὸ μᾶς ἔμεινε... Ἐγομε μιὰ βασιλίσσα σὲ κεφάλι μας, καὶ θέλατε νὰ γίνετε ὅλαις βασιλίσσαις. Ἐχετε πολὺ λάθος. Θὰ τὸν διώξωμε τὸν βασιρὸ, τετέλεσται. —Βρὲ παιδί μου, ἔλα σὲ τὸ νοῦ σου. Σεῖς τὴν θὰ τὰ βάλκατε μ' ἕνα βασιλέα; Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φωτίσῃ. —Βασιλέα; Καὶ τί μοῦ τὸν λές τῶν γάταε βασιλέα; Καὶ τί εἶνε ὁ βασιλεὺς ἐμπρὸς εἰς ἐμὲ, εἰς ἐσὲς, εἰς τὸν σκόλο μας τέλος πάντων. Ἐγὼ, νὰ, ἐγὼ, ποῦ μὲ βλέπετε ἐδῶ, ἐγὼ πληρώνω καὶ ζῆ ὁ βασιλέας. Δὲν μὲ πληρώνει ἐκεῖνος. Διαβάσατε τὸν Βρετανικὸν Ἀστέρτα νὰ ἰδῆτε τί γράφει; Καὶ ζεῦρετε ποῖος τὸν βγαίνει τὸν Βρετανικὸν Ἀστέρτα; Ὁ κύριος Ξένος. Καὶ ζεῦρετε τί πράγμα εἶνε ὁ κύριος Ξένος; Ἐκατομμυριούχος. Ἐχει τριάντα, σαράντα, βιπτόρια, βατσέλα, θεοκάρβα, τριπόντες. Αἱ, ὁ κύριος Ξένος δὲν εἶνε κἀνένης κουτὸς ἄνθρωπος γιὰ νὰ

ὑπόδικος, τὸν ἀντιὸν φέρει πάντοτε τὸ θάρρος τῆς φιλοπατρίας καὶ τὴν δικαιολογίαν τοῦ θύματος ὑπαλλήλων καὶ πολιτευομένων. Ἐὰν ὁ Βελένδζας λέγῃ πάντοτε ψεύματα, δὲν βλέπομεν τὸν εἰδικὸν λόγον δι' ἐν τὰ ψεύματα αὐτὰ ἐπιβαρύνουσι εἰδικῶς τὸν Σωτηρόπουλον· καὶ τὸν ἐπιβαρύνουσι ὄχι μόνον εἰς τὸ περὶ δωροληψίας κερφαλίων· ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ περὶ γνώσεως τοῦ ἐλλείμματος. Ἐκ τῶν κατὰ καιροὺς ὑπουργῶν τῶν Οἰκονομικῶν ἀπὸ τοῦ 1873 καὶ ἐντεῦθεν—λέγει ἐν τῇ καταθέσει του ὁ Βελένδζας,—προσωπικῶς ὠμολόγησα τὸ ἐλλείμμα μου εἰς τὸν Σ. Σωτηρόπουλον, ὁ ὅποιος ὅμως, διότι εἶχομεν συμπαιθεῖας ὡς ἔχομεν καὶ μεταλλεῖα, καὶ διότι παρεκάλουν αὐτὸν ὁ Σιμόπουλος καὶ ὁ Καμπας, τοὺς ὁποῖους ἐγὼ παρεκάλεσα νὰ ἐνεργήσουν ἵνα διορισθῶ ὑπαταμίας Κεντρικῶς, ἀλλ' εἶτε εἰς τὸν ἕνα, εἶτε εἰς τὸν ἄλλον, δὲν ἐνθυμούμαι ποῖον, ὁ Σωτηρόπουλος εἶπε, δὲν τὸν διορίζω, διότι ζητεῖ τὴν θέσιν αὐτὴν διὰ νὰ κλέψῃ.

Ἦτο ἀνάγκη δηλαδὴ νὰ πλάσῃ ὁ Βελένδζας τοιοῦτους λόγους τοῦ Σωτηροπούλου, οἵτινες πρῶτον αὐτὸν νὰ προσβαλῶσι καὶ νὰ ἐκθέτωσιν;

Γ. Πρὸ τῶν περὶ δωροδοκίας εἰς τὸν Σωτηρόπουλον καταθέσεως δικόρων μαρτύρων μένει ἀνεξήγητος ἄνευ δωροληψίας ἡ κατὰ Σωτηροπούλου μαρτυρία τοῦ κ. Κουμουνδούρου, ὅστις ἐν τῇ ἐπιτροπῇ κατέθεσεν ὅτι συνέστησε μὲν τὸν Α. Γκορδζην ὡς διαδόχον τοῦ Βελένδζα εἰς τὸν Σωτηρόπουλον, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς δὲν συνήνε. Τὴ ἐμεσολάβησε λοιπὸν κατόπιν καὶ συνήνεσε;

Ἐπὶ τῆς ἀντιφάσεως οὐχὶ μόνον τοῦ Κουμουνδούρου πρὸς τὸν Σωτηρόπουλον, ἀλλὰ τοῦ τελευταίου πρὸς αὐτὸν τὸν ἴδιον, ὅστις ἐνῶ λέγει ὅτι τὸν διώρισεν διότι «εἶχε τὴν ἀπαιτούμενην ἱκανότητα», συγχρόνως προσθέτει: «ἐγένετο δὲ ἡ ἐκλογή τούτου, διότι μοὶ παρεστάθη ὅτι ὁ Γκορδζης θέλει διευκολύνει τὴν παραλαβὴν τῶν πα-

ραστατικῶν καὶ θέλει δίδει μέρος τῶν ἀποδοχῶν του εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Βελένδζα.» Ἐκ τῶν λόγων τούτων φαίνεται ὅτι ὁ συμβιβασμὸς ὅστις προηγήθη μεταξὺ ἑνὸς ἐνόχου, τοῦ Βελένδζα καὶ τοῦ Γκορδζη, ὁ αὐτὸς ἐπανελήθη καὶ μεταξὺ ἐνὸς ἐνόχου καὶ ἐνὸς ὑπόπτου, Βελένδζα καὶ Σωτηροπούλου.

Ἐπειτα πολὺ πιθανὸν μεταξὺ Σαμοθράκη καὶ Σωτηροπούλου νὰ ὑπῆρχε τὴση συνεννόησις, ὥστε ὁ εἰς νὰ ἐνεπιστεῦτο εἰς τὸν ἄλλον τὰ πειστήρια τῆς ἐνοχῆς των καὶ ὅτι ὁ πρῶτος, ἐπιτηδειότερος, ἐκράτησε τὴν ἐπιστολήν διὰ νὰ μὴν τοῦ φύγῃ ὁ προϊστάμενος, ἂν ποτε αἱ κλοπαὶ ἀνεκκλύπτοντο.

Σχηματίζομεν τὰς ὑποθέσεις αὐτάς, διότι δὲν παραδεχόμεθα ὅτι ὁ Σαμοθράκης ἕνα μῆνα πρὸ τῆς ἀνακλύψεως τοῦ ἐλλείμματος—κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Οἰκονόμου ἰδόντος ἐν χεραῖν ἐκείνου τὴν ἐπιστολήν—ἐχάλευσε ἐγγράφον ὅπερ πρῶτον πρῶτον ἐνοχοποιεῖ αὐτὸν τὸν ἴδιον, ὅταν εὐρίσκηται εἰς χεῖρας του.

Δ. Ὁ πρῶτος μάρτυς ὅστις ἐμμέσως ἐπιβεβαίωσεν τὴν περὶ δωροδοκίας τοῦ Σωτηροπούλου καταθέσιν τῶν δύο Βελενδζῶν εἶναι ὁ Κουμουνδούρος ὅστις λέγει ὅτι ὁ Σωτηρόπουλος δὲν συνήνε εἰς τὸν διορισμὸν τοῦ Γκορδζη· ἀλλὰ τί ἄλλο λέγει καὶ ὁ Ὁρακιστοῦ Βελένδζας ἢ ὅτι ὁ Σωτηρόπουλος ἔμενε ἀδυσώπητος;

Ἡ περὶ δωροδοκίας καταθέσις ἐν πρώτῃν φορᾷν μετὰ τὴν ἀνακλύψιν τοῦ ἐλλείμματος ἐγένετο, ἴσως ὁ Σωτηρόπουλος θὰ εἶχε μείζον θάρρος ὅπως τὴν πολεμῇ· ἀλλὰ τῆς δωροδοκίας αὐτῆς γενομένης πολὺ πρὶν τῆς ἀνακλύψεως τοῦ ἐλλείμματος, τὸ δικαστήριον εἶχε νὰ ἐξετάσῃ τί συμφῆρον εἶχε ἡ οἰκογένεια Βελένδζα νὰ διαδίδῃ ἔκτοτε ψεύδεις—ὡς διατείνεται ὁ Σωτηρόπουλος—ὅτι τοῦδωσαν χρήματα διὰ νὰ διορίσῃ τὸν Γκορδζην; Πρὶν τοῦ πείσματος ὅπερ γεννᾶται καὶ εἰς γυναικίας φύσεις καὶ εἰς μὴ γυναικίας, καὶ μάλιστα εἰς γυναικίας—κατόπιν τῆς

κτυπῆ τὸν βασιλέα... Εἶνε τῆς Ἀγγλίας δάκτυλος. Τετέλεσται. Ἡ θὰ γεννήσῃ διαδόχον ἢ βασιλίσσα, ἢ θὰ πάη καὶ μὲ τὸν βασιλέα ἀπὸ κεί ποῦλθε. Τὰ πολλὰ λόγια εἶνε φτώχεια. —Θὰ σὲ πιάζῃ, παιδί μου, ἡ μυστικὴ ἀστυνομία. —Μυστικὴ ἀστυνομία πιάνει, μὴ τὴν πιάνει σπασιμὸς τριμερῆτικος. Ἄν θέλῃ νὰ φάγῃ τὸ κεφάλι του ὁ Δημοκρατικὸς, πέρνει τὰ μούτρα του καὶ ἀποτομᾶ τίποτα. Τὸ Πανεπιστήμιον, κυρία μου, εἶνε ἱερὸν ἄσυλον. Ἀπαραβίαστον. —Μὰ τὴν τί σὲ κάμει ἡ βασιλίσσα, διέκοψεν ἡ Ἀφροδίτη—ἐκείνη ποῦ τὰ παιζα—καὶ τὰ βάλκατε μ' αὐτῇ; —Μὰς κάμει, καὶ πολὺ μᾶς κάμει. Μὰς κάμει, διότι δὲν κάμει διάδοχο. Καὶ τί θὰ γίνῃ ἡ Ἑλλάς χωρὶς διάδοχο; Ἄν τὴν εἶχαμε διάδοχο, ἀντὶ νὰ φωνάζωμε κατὰ τὸ ὑπουργεῖον! Ἦθ φωνάζωμε κατὰ ὁ βασιλεὺς! καὶ τὸ πρᾶγμα θὰ ἐτελείωνε. Ἰδοὺ ποῖα ἡ διαφορὰ. Θὰ μᾶς πιάζῃ, εἶπατε, ἡ μυστικὴ ἀστυνομία; Μὰς πιάνει; Ἄλλὰ πᾶζει στίκος, ρεβόλερ, ποῦ πᾶει ἀντάρκα. Πολλὰ εἶπατε, φέρε τὸ κερί ποῦ σοῦφερα γθὲς. Τὸ κερί!... Ἄκου; —Νὰ σοῦ πῶ, μὲ τὰ σωστά σου τὴν θὰ πᾶς στὴ διαδάλωσι; ἠρώτησεν ἡ Ἀφροδίτη, ρίπτουσα μὲ βλέμμα κῆπως ἔτσι μαγνητικὸν καὶ σηματοῖνον κατὰ μὴ ἐκφραζόμενον.

—Μάλιστα, κυρία μου, θὰ πᾶγω. Ἡ νομίζεις ὅτι φοβοῦμαι μήπως μὲ φάγῃ ὁ ἀράνης τῆς βασιλίσσας; Ἄκου; Μὰς ἔφερε ἕνα στραβάραπα νὰ μᾶς διοικήσῃ καὶ αὐτὸς. —Τὶ σὲ πταίει ὁ ἄνθρωπος; —Αἱ, ὅταν δὲν τὰ ζέρεις, μὴ ὀμιλῆς. Μᾶθε, λοιπὸν, κυρία, ὅτι αὐτὸς ὁ ἀράνης ἐρρίχθη προχθὲς, μέσα στὸ πλάτι, τῆς πρώτης κυρίας τῆς τιμῆς καὶ τὴν στρώμαζε τὴ γυναικίαν μέσα σ' ἕνα τσάκι, τὴν ἔκαμε νὰ λειποθυμήσῃ ἀπὸ τὴ τρομάρα της, καὶ κύριος οἶδε, ἂν δὲν ἐπρόφτανε ὁ ἐνωματάρχης νὰ τὸν πιάζῃ... —Καὶ τί σε μέλει; —Μὲ μέλει, καὶ μὲ παραμέλει μάλιστα. Νὰ σοῦρεται ἕνας στραβάραπα ἐκεῖ, ἕνα ἀνδράποδον τῆς Ἀφρικῆς, νὰ κάμῃ ἐν μέσῃ Ἑλλάδι ὅ, τι θέλει. Αὐτὰ τὰ χροσὰ ποῦ φορεῖ, αὐτὰ τὰ σκλαβάρια, τὰ πληρώνει τὸ ἔθνος. Τὰ τοιαῦτα τὸ Σύνταγμα δὲν τὰ ἐπιτρέπει. Ἐδῶ εἶνε ἰσονομία, καὶ δὲν σοῦ ἐπιτρέπω ἐσένα, κύριε βασιλέα, νὰ ἀσχημονῆς καὶ νὰ μοῦ γίνεσαι τὸ κακὸ παράδειγμα. Θέλεις νὰ ἔχῃς ἀνδράποδα; στείλα εἰς τὸν Πύργον τῆς βασιλείσεως. Τὸ Σύνταγμα λέγει, ὅτι πᾶς δούλος πατήσας τὸ ἐδαφὸς τῆς Ἑλλάδος εἶνε ἐλεύθερος. Σὺ λοιπὸν, κύριε βασιλεῦ, τί ἔργεσαι ἐδῶ καὶ μοῦ κουβαλεῖς ἀνδράποδα μέσα στὸ Πλάτι σου; Διὰ νὰ καταπατήσῃς τὸ Σύνταγμα, αἱ; Ἄμ δὲν σοῦ γίνεσαι ἡ χάρη. Περὰ κάτω τὸ Σύνταγμα, καλλίτερον κάτω ὁ βασι-

ἀποκτήσεως ἐνὸς ἀγαθοῦ διὰ βραβεῖας θυσίας, καὶ μάλιστα ἀφαιμάξεως χρηματικῆς—καὶ ὅταν διωρίσθῃ ὁ Γκορδζῆς, τὰ οικονομικὰ τοῦ Βελένδζα καὶ τῆς Βελένδζαινας δὲν ἦσαν εἰς πολὺ ἀνηθρᾶν κατὰστασιν, ἐπομένως 40 ἕως 45 γιλιάδες δραχμῶν δοθεῖσαι εἰς τὸν Σωτηρόπουλον ἐλάσταν, καὶ ἡ γυναικεία γλώσσα καὶ ἡ γυνικεία φωνή δὲν ἀντέστη νὰ κρύψῃ τὸ μυστικόν· πρὶν αὐτοῦ τοῦ πείσματος· λοιπὸν ποῖος ἄλλος λόγος δύναται νὰ μᾶς εἴπῃ ὁ Σωτηρόπουλος ὅθως τὴν οικογένειαν Βελένδζα νὰ διακίδῃ τὰ περὶ δωροδοκίας αὐτοῦ, ἐὰν αὕτη δὲν ἐλάμβανεν χώραν, καὶ ἂν ὁ Σωτηρόπουλος δὲν τοῖς εἴπῃ ὅτι τὰ χεῖρα τὸ γὰρ; Ἀρὰ γὰρ διὰ νὰ ἀργήσουν νὰ συλλαμβάνωνται ὑποψία, ὅτι διὰ νὰ προηγήθῃ δωροδοκία τοῦ διορισμοῦ τοῦ διαδόχου τοῦ Βελένδζα, καὶ ἰάκχορ ἔχ' ἡ γὰρα καὶ ἐπισπευσθῇ οὕτω ὑπ' αὐτῆς τῆς ἰδίας ἡ καταστροφή τῆς Βελένδζικῆς οικογενείας;

Αὕτην δὲ τὴν δωροδοκίαν τὴν διεκδικεῖ ἡ οικογένεια Βελένδζα ὄχι μόνον ἀμέσως μετὰ τὸν διορισμὸν τοῦ Γκορδζῆ, ἀλλὰ καὶ πρὶν, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ φαιτητοῦ Μιχαὴλ Ῥῆγα. Πῶς δὲ ἦτο δυνατόν ν' ἀποτολήμῃ τὴν τοιαύτην διάδοσιν ἐὰν ὑπῆρχε πεποιθήσις ὅτι ὁ Λεμονῆς τίποτε δὲν κάμνει μὲ γρήματα; Ὅστε διὰ νὰ διακιδῆται ἀπὸ πρὶν μὲ τὴν ἐλαφρότητα, φαίνεται ὅτι ἐπεκράτη ἡ ἐναντία πεποιθήσις, ὅτι ὁ Λεμονῆς τίποτε δὲν κάμνει ἄνευ γρημάτων;

Ε. Δὲν εἶναι μόνον ἡ λογικὴ ἡ κατόπιν τῆς μαρτυρίας τοῦ κ. Κουμουνοῦρου περὶ μὴ συνκινέσεως διαχέουσα χροῖαν ἀληθείας εἰς τὴν περὶ δωροδοκίας μαρτυρίαν, ἀλλ' εἶναι καὶ ὅλοι αἱ λεπτομέρειαι τῆς σκηνῆς, λεπτομέρειαι ἀρηγοούμεναι ὑπὸ τῶν δύο Βελένδζων καὶ πλῆθος ἄλλων μαρτύρων, καὶ τὰς ὁποίας εἰς ἐπίμετρον ἤθελε νὰ ἐπισφραγίσῃ ἡ λιαν ὑποπτος ἐν τῇ ἐπιτροπῇ ἀπολογία τοῦ ὑπόπτου πρῶτον ὑπουργοῦ, ἀπολογία διαψεύσεως ὑπὸ ἄλλων μαρτύρων, ὡς θέλωμεν ἶδει καὶ ἐκεῖνων

ἔσσι· κατέθεσαν κατὰ τοῦ Σωτηρόπουλου καὶ ἐκεῖνων ὅσους ἔφραζεν ἕνα καταθέσειν ὑπὲρ αὐτοῦ.

Οἱ ἠγωνίζετο ὁ Βελένδζα νὰ διορίσῃ τὸν Γκορδζῆν, τοῦτο μᾶς τὸ λέγουσι οἱ μάρτυρες· καὶ ὅτι δὲν τὸν διορίζεν ὁ Σωτηρόπουλος, τοῦτο μᾶς τὸ εἶπεν ὁ συνυπουργὸς τοῦ Σωτηρόπουλου Κουμουνοῦρος. Καὶ ὅτι ὁ δωροδοκίας τὸσον κόσμον Βελένδζα, ὁ κατακλάσας 400,000 δραχμῶν εἰς ἐξαγορὰν συνειδήσεων, ἤθελεν ἀποπειραθῆ νὰ δωροδοκῆσῃ καὶ τὸν ἀγνόν Σωτηρόπουλον, καὶ περὶ τούτου οὐδεμίαν ἔχομεν ἀμφιβολίαν· φαίνεται μάλιστα ὅτι ἐνὸς εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ὁ Σωτηρόπουλος ἔχαιρεν ὑπόληψιν ἀνθρώπου ὅστις δὲν λερνύεται, παρὰ τῷ Βελένδζα ἀπήλασε τῆς ἐνκντίας ὑπολήψεως· διότι ὁ Βελένδζα ἦτο ἀπὸ μακροῦ φίλος του καὶ συνέτιμος εἰς μεταλλεῖα, τὸν ἐγνώρισεν ἐπομένως καλὰ, τὸν ἐσπούδασε καλῶτερα, καὶ ὅσα λέγει ἐν ταῖς ἀπολογίαις τοῦ ὁ Σωτηρόπουλος ὅτι πῶς θὰ ἐτόλμα νὰ τῷ προτείνῃ νὰ δεχθῆ δῶρα, εἶναι ὀλίγον χάλια.

Τὴν δωροδοκίαν τὴν ἀρηγείται λεπτομερῶστα ὁ Θρασύβουλος Βελένδζα, ὅστις ἀναγκάζεται νὰ πῇ ὅτι ὑποπτεύετο τὸν ἴδιον ἀδελφόν του, μὴν τύχη καὶ δὲν δώσῃ τὰ γρήματα, τὴν ἐπιβεβαίωσεν ὁ κομιστῆς ἀδελφός Ἀχιλ. Βελένδζα, ἡ ἐπίσκεψις τοῦ τελευταίου παρὰ τῷ Σωτηρόπουλῳ ἐπιβεβαιούται ὑπὸ τοῦ μάρτυρος Ἀνδρ. Πεταλᾶ, καὶ ἐπιβεβαιούται ὀλίγον ὑπόπτως, καὶ μὲ πολλὴν συμφωνίαν εἰς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἠδύνατο νὰ ἴδῃ ὁ ἐν τῷ σαλονίῳ τοῦ ὑπουργοῦ παραμένων Πιτακᾶς μὲ τὴν κατάθεσιν τοῦ Ἀχιλλέως Βελένδζα, ἐπαναλαμβάνεται κατὰ γράμμα ὑπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ Βελένδζα Λουκίας Καραθαγγέλη καὶ τοῦ συζύγου αὐτῆς· Εὐσταθίου Καραθαγγέλη, λαμβάνει τὴν ἐπικύρωσιν τῆς συζύγου Βελένδζα Κλεοπάτρας, περὶν εἰς τὸ στόμα τοῦ θεοῦ τῆς Λουκίας Καραθαγγέλη, τοῦ δημοσιογράφου Κωσταγγέλη, ὅστις τὰ διηγέται εἰς τὸν Γεώργιον Κατσόμπαλην, εἰς τὸν Φώτιον Παπαλεξάνδρῳ,

λεύς. Φινίτο κα μούζικα.

— Ἐλα τώρα, καμμένη καὶ σὺ, κάθισε ἀπόψε, ἔχω νὰ σοῦ πῶ τὸσα σπουδαῖα πράγματα.

Φαίνεται, δὲ, ὅταν μούπε τὸν τελευταῖόν τῆς λόγον, ἡ Ἀφροδίτη εἶχεν ἀνταλλάξῃ συνεννοήσεως βλέμμα μετὰ τῆς μητρός μου.

Ἦθελον ἡ δευτέρα πρὸς χάριν τῆς πρώτης νὰ μὲ παρεμποδίσῃ τῆς μελετωμένης μου διακδηλωτικῆς ἐκστρατείας.

Μὴ γάνετε τὰ λόγια σας, ἀπάντησα, καὶ κἄνεις δὲν μπορεῖ νὰ μὲ μεταπέσῃ Μητρός τε καὶ πατρός καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων τιμιώτερον ἐστὶν ἡ πατρίς.

— Αἱ ἔλα τώρα νὰ σοῦ πῶ κατὰ τι κάτω στὴν αὐλὴ καὶ τότε πῆγαίνα.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ Ἀφροδίτη μ' ἔσυρε ἀπὸ τὸ χέρι κάτω στὴν αὐλὴ, ἥτις ἦτο ἀνοικτὸν οἰκόπεδον πλήρες ἀκανθῶν καὶ τριβύλων, ὡς ἦτο ἄπασα ἡ Νεάπολις τότε, παρ' ἡ κατώκουν.

Ἦ μάνα μου, εἶπ' οὐκ οὐκ φίλτρον, ἔκκαμε τὸν στρῆβό.

Καὶ τί δὲν κάμουν ἡ μάνας, ὅταν πρόκειται νὰ σώσουν παιδιὰ των.

Ἦ Ἀφροδίτη μοῦ εἶπεν, ὅταν κατῆλθον:

— Πραγματικῶς τώρα θὰ πῆς στὴ διακδηλωσιν;

— Μὲ πέρνετε γιὰ παιδί, δηλαδὴ, ἢ γιὰ κἄνενά δειλόν;

— Ἀρῆσε τὰ τώρα αὐτὰ.

— Καὶ νὰ πιάσω τί;

— Οὐρ! Κἄτι ἀνοήσιαις ποῦ λὲς ἀπόψε. Θὰ μείνης;

— Ὅχι! δὲν θὰ μείνω.

— Καὶ ἐγὼ σοῦ λέγω ὅτι θὰ μείνης.

— Σφύριζε.

— Ὅθ μείνης;

— Ὅχι! σοῦ λέγω... Περίεργος γυναικῆ εἰσαι, μὲ τὸν Θεόν.

— Γιὰ κύτταξέ με στὰ μᾶτια καλὰ καλὰ.

— Τὰ ξέρω, εἶνε ξεπλυμένα γυαλιά. Δὲν ἔχουν ἔκφρασιν.

— Μὲ περιφρονεῖς;

— Μὲ συγχωρεῖτε. Μὲ παρεξήγησες.

— Καλό...

— Θύμωσες;

— Εἶνε περιττόν.

— Ἀφροδίτη!

— Πῆγαίνα στὸν Γαριβάλδη.

— Στάσου, καμμένη, νὰ σοῦ πῶ...

— Δὲν ἔχω πολλοὺς λόγους μαζὶ σου.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ μαλώσωμε;

— Ὅλιγον μὲ ἐνδιαφέρει.

— Γύρισε! δὲς ἐδώ. Στὴ τσέπη εἶνε τὰ γραμμικτικὰ σου. Δουλεύει φῶς.

— Τὸν Καρόδη σας ποῦ σὲς ἔπῃρε τὰ μυαλὰ μπορεῖ

εἰς τὸν τότε πρωτοδίκην Ἰω. Τσάτσον καὶ εἰς τὸν τότε ἀντιεπαγγελέα, Α. Κουρουσόπουλον, τὸν ὁποῖον μάλιστα συμβουλεύει κατέχων ἤδη τὸ μυστικὸν νὰ πείσῃ τὸν Σωτηρόπουλον νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν εἰς Σύρον μεταθεσὶν του—αὐτ' ὅπερ, ἐὰν δὲν ἦτο βέβαιος περὶ τῆς δωροδοκίας, δὲν θὰ τὸ ἔλεγε, τὰ ὁποῖα βεβαίωσι καὶ ὁ Κουρουσόπουλος καὶ ὁ Παπαλεξάνδρῳ καὶ ὁ Τσάτσος, ἐπιβεβαιούται ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ συναξιούχου Ἰωάν. Πασπάλη, ὅστις προστίθῃσι καὶ τὴν σπουδαίαν λεπτομέρειαν ὅτι ἡ οικογένεια Βελένδζα ὄχι μόνον ἐν τῇ ἀφείλῃ τῆς, ἀλλὰ καὶ ἕνεκα κυβερνητικῶν ἐπαγγελιῶν εἶχε πιστεύσει ὅτι διὰ τοῦ διὰ δωροδοκίας τοῦ ὑπουργοῦ διορισμοῦ τοῦ Γκορδζῆ ἐξέλπει πᾶς φόβος καταδιώξεως ἐναντίον τοῦ Θρασυβούλου, διὰ τοῦτο ἐπομένως καὶ διέδιδε τὴν δωροδοκίαν τοῦ ὑπουργοῦ, καὶ λαμβάνει τὴν ὑπόσταν τῆς πιθανότητος αὐτῆς ἐκφρασιν διὰ τοῦ βουλευτοῦ κ. Πιτακᾶ, εἰς ὃν ὁ Ἀχιλλέως Βελένδζα, ἀνεκοίνωσεν αὐθιμῶν τὸν τὴν πρὸς τὸν Σωτηρόπουλον τελεσθεῖσαν δωροδοκίαν, καὶ περὶ τοῦ ὁποῖου ὁ μάρτυς ἐπὶ λέξει λέγει ὅτι ὁ Ἀχιλλέως Βελένδζα εἶναι τίμιος, ἀφοσιωμένος αὐτῷ, καὶ ὅτι πέποιθεν ὅτι ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν.

Τὴν μαρτυρίαν δὲ τοῦ Πεταλᾶ τὸν καθιστᾶ δυνατόν ἢ ἐν τῇ ἐπιτροπῇ ἀπόπειρα τοῦ Σωτηρόπουλου, τοῦ τόσα ἐνθουσιάζοντος ὅπως ζητήσῃ νὰ διαφύγῃ ρητὴν ἔκφρασιν, ἂν ὁ Ἀχιλλέως Βελένδζα τὴν ἐπισκέφθη πρὸ ἢ μετὰ τὸν διορισμὸν τοῦ Γκορδζῆ.

ΣΤ. Ὁ μάρτυς Σωτηρόπουλος μαρτυρεῖ καὶ αὐτὸς ἐναντίον τοῦ ὑπουργοῦ Σωτηρόπουλου. Εἰς τὴν παρ' αὐτῷ ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀχιλλέως Βελένδζα, καθ' ἣν τῶν δύο ἐν τῷ γραφείῳ κλεισθέντων καθ' ἑλᾶς τὰς μαρτυρίας ἐτελείετο ἡ δωροδοκία, ἐναντίον ὧν, ὁ μάρτυς οὗτος διατείνεται ὅτι ὁ Ἀχιλλέως Βελένδζα «τὸν ἐρώτησεν εἰς ποῖον σημεῖον εὐρίσκονταί αἱ διαπραγματεύσεις περὶ «δικασίσεως τῶν μεταλλείων τῆς ἑταιρίας Ἀχιλλέως...»

«Αἱ διαπραγματεύσεις περὶ τοῦ μεταλλείου ἐγένοντο τότε πρὸς τὸν Ῥώσσελδ, Σερπιέρη, καὶ ἄλλους, ἀλλὰ ἂν ἦσαν ἀκόμα ὄφρτοι.»

Ἄλλ' ἐξετασθέντες οἱ μάρτυρες Ὁθων Φαβρικήζης, διευθυντῆς τοῦ γραφείου τοῦ Ἰω. Σερπιέρη καὶ Λούης Ῥώσσελδ δὲν κατέθεσαν δυστυχῶς εὐνοϊκὰ εἰς τὸν Σωτηρόπουλον. Ὁ μὲν πρῶτος εἶπεν ὅτι, καίπερ διευθύνων τὸ γραφεῖον Ἰω. Σερπιέρη, ποτὲ δὲν ἐνθυμείται νὰ ἦλθεν εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ τοῦ Σ. Σωτηρόπουλου περὶ μεταλλείων, ὁ δὲ Ῥώσσελδ ὅτι εἰς διαπραγματεύσεις περὶ μεταλλείων μὲ τὸν Σωτηρόπουλον ἦλθε τὸν 88βριον τοῦ ἐτους 1878, τὸν δὲ Ἀπρίλιον τοῦ 1870 (ἦτο 8 μῆνας πρὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἀποδίδεται ὑπὸ τοῦ Βελένδζα τῷ Σωτηρόπουλῳ ἡ τῆς δωροδοκίας πράξις) ἢ προσωπικῶς ἢ δι' ἐπιστολῆς τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι εἰς οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔλθῃ συμφωνίαν.

Πρόκειται λοιπὸν περὶ διαπραγματεύσεων ναυαγημένων μὲν διὰ τὸν Ῥώσσελδ, μὴ ὑφιστάμενων δὲ ὅπως διόλου διὰ τὸν Φαβρικήζην, τὰς ὁποίας ὁ Σωτηρόπουλος ἐνασμενίζεται ν' ἀποκλέῃ πρόφους.

Ἐὰν δὲν εἶναι λοιπὸν κατὰ τὸν Σωτηρόπουλον ὁ Βελένδζα πιστευτὸς δι' ὅσα λέγει ὅτι ἐν τῇ ἐπίσκεψί τοῦ τοῦ ἔδωκε γρήματα, δὲν εἶναι ἐπίσης πιστευτὸς ὁ Σωτηρόπουλος λέγων ὅτι τοῦ ὁμίλησε περὶ μεταλλείων.

Ὅταν δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις γῆ καὶ οὐρανός, Κουμουνοῦρος καὶ Δακρᾶλεξῆς, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, Βελένδζα καὶ Γκορδζῆς ἐκινούνο καὶ συνεινῆργον ἕνα διορισθῇ ὁ τελευταῖος Ταμίς Θεῶν, ἦτο δυνατόν ὁ Ἀχιλλέως Βελένδζα μεταβάς παρ' ἐκείνῳ ὅστις θὰ τὸν διώριζε νὰ μὴν τοῦ ὁμίλει περὶ τοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ;

Καλεδίν.

νὰ τὸν φοβῆται ὁ βασιλεὺς, μία ἀθῶα κόρη ὅμως οὐδέποτε.

— Ὡ, ὦ, ἔχομε καὶ ἑλληνικοῦρες. Βάστα τὸν θυμὸ σου λίγο.

— Καλὴ νύκτα σας.

— Ψυχὴ μου, θυμὸς!

— Μὲ τρελλοὺς ἀνθρώπους δὲν ἔχω νὰ κάμω.

— Ἀφροδίτη. Ἀρῆσε τὰ χωρατὰ. Ἐλα νὰ σοῦ πῶ κατὰ σπουδαῖατατον. Στὴ πίστι μου, δὲν σὲ γελῶ. Θὰ μετανοήσῃς. Θὰ σοῦ πῶ γιὰ τὴν Ἐλένη ἕνα ἄστετο.

— Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτε.

— Ἀφροδίτη, στὴ ζωὴ σου, νὰ χαρῆς τὰ μᾶτια σου τὰ ἔθωρα, στάσου.

Ἦ Ἀφροδίτη ἦτο μαθήτρια ἀκόμη τῆς Ἑταιρίας, δεκαεξ-δεκαεπτὰ ἐτῶν. Κοντοῦλα. Γεμάτη. Μὲ ὄρατον παρθενικὸν στήθος. Μὲ κοντὸ φουστανάκι. Μ' ἕνα σάκκον ἀπλούστατον. Ξανθὴ καὶ γαλανωμάτα. Μὲ μακρὰ μαλλιά ξανθὰ. Μὲ ὀλίγαις πιτσιλιᾶδες στὸ πρόσωπον. Δὲν ἦτο οὔτε ἀσηχημῆ, οὔτε ὄραϊα, ἦτο νόστιμη. Πρὸ πάντων μ' ἄρεσαν τὰ παχουλά τῆς χερσῆς. Ἦσαν μαλακὰ ὡς ἀπρόζυμι. Κατὰ δεύτερον λόγον μ' ἄρεσε καὶ τὸ πόδι τῆς, ἄλλὰ καὶ ὄχι τόσον, διότι φοροῦσε γόβες. Αὐτὰ τὰ παχρῶτα εἰς λόγους, συνεχροτούσαμεν μάχην ἀπὸ ταμ-πραϊότερα ἔχον τὸ ἴδιωμα ν' ἀσχημίζον καὶ τὸ ὠραιότερον γυναικεῖον πόδι. Εἶχα καὶ μιὰ ἄλλη μακία, νὰ πικίς, καὶ ἔκποτε θυμούμαι τί φοβερό πρᾶγμα εἶνε γυναικεῖα ταμπιά. Μοῦ ἔκκαμε τὰ κρέατά μου μακρὰ. Τὰς

γέλια ἐσπετε στὸν καναπέ, κτυπῶσα τὰ πόδια τῆς τῷ ἕνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἐγὼ τῆς κατέβαζα τὸ φέρεμα κηδεμονικῶς ὁσάκις τυχόν τοῦτο ἀνορθοῦτό πως. Τὴν ἀγαποῦσα ὡς ἀδελφὴ. Δὲν εἶμουν δὲ καὶ πολὺ μεγάλος. Ἦμην σχεδὸν συνομιλήξ αὐτῆς. Ἄλλ' ἡ τότε νεότης ἦτο ἀθῶα. Ὅσάκις ἤθελα νὰ τὴν κάμω νὰ σκάσῃ, τῆς ἔλεγα ὅτι τὰ μᾶτια ἦσαν ὡς ξέβαφα μαβιὰ τραπέζομαντύλα βγαλμένα ἀπὸ τὴ μπουγαδά. Καὶ ὅταν φουρκίζετο, εἶχα καὶ ἄλλο ἀκόμη πρὸς παρεξήγησιν.

Τῆς ἔλεγα, ὅτι τὰ μαλλιά τῆς ὁμοίξαν ποτικουορέας. Ἰδίως ἐφοδος διὰ παντούρας κρατερὰ μοῦ ἐγένετο καὶ ἐπίθεσις σχεδὸν εἶπεν ἀγρία, ὅποθεν ἀπὸ μακρόθεν ἢ καὶ κλεισμένος στὴν ἄλλη κάμαρα τῆς εἴπλα τὸ δημῶδες τότε:

Ἄν δὲν στὰ πιάσω, δαίμογα,
τὰ δυὸ σου κυτρολέιμονα.

Στὴ κούνια, ἐκουνώμαστε μαζύ. Τὴν μαστύχ τὴν εὐγάζε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς καὶ μοῦ τὴν ἐδίδο. Τὸ καλῶτερό τῆς χωρατὸ ἦτο νὰ μὲ φτύνῃ στὰ μοῦτρα, ἀπὸ τῆς ἰδίας ἰδίας φοραῖς πιαστήκαμε. Ὅταν ἤρχόμεθα εἰς λόγους, συνεχροτούσαμεν μάχην ἀπὸ ταμ-πραϊότερα ἔχον τὸ ἴδιωμα ν' ἀσχημίζον καὶ τὸ ὠραιότερον γυναικεῖον πόδι. Εἶχα καὶ μιὰ ἄλλη μακία, νὰ πικίς, καὶ ἔκποτε θυμούμαι τί φοβερό πρᾶγμα εἶνε γυναικεῖα ταμπιά. Μοῦ ἔκκαμε τὰ κρέατά μου μακρὰ. Τὰς

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Ἡ πρὸς ἡμᾶς ἐπιστολὴ ἦν ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ Ἐφημερίδι ὁ κ. Α. Κωστής, κατόπιν τῶν ἐξηγήσεων ἃς ἐξήγησάμεν παρ' αὐτοῦ πρὸς διασφάξιν τῆς μυστηριώδους πρὸς τὸν Βελέντζαν ἐπιστολῆς τοῦ κ. Γ. Κατσιμπαλι, ἐν ἣ ἐγένετο λόγος «περὶ πίεσεως ἐπὶ τοῦ Βελέντζα φίλου, εἰς ὃν οὗτος κατακράτησε ματαίως τοσοῦτον πλοῦτον» οὐδὲν ἐξήγησεν, οὐδὲν διευκρίνησεν. Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ἐξάγεται ὅτι διὰ τοῦτο δὲν πταίει ὁ κ. Κωστής. Ἦτο δὲ περιττὸν ὅπως νὰ μᾶς εἴπῃ κατὰ ποίας περιστάσεις ἦλθεν εἰς συνάφειαν μετὰ τοῦ κ. Γ. Κατσιμπαλι, διότι τοῦτο δὲν μᾶς ἐνδιέφερε διόλου. Ἡμεῖς ἠθέλομεν νὰ διευκρινίσωμεν ἂν πράγματι ὁ κ. Κωστής ἦτο ὁ ἐλκύνων διὰ τῆς πίεσεως ἐπ' ἐκείνους τὸν πλοῦτον τοῦ Βελέντζα. Ἡ ἀπάντησις τοῦ κ. Κωστή ἀφίνει λοιπὸν σὲ ἀνοικτὰ τὸν κ. Κατσιμπαλι καὶ ἐπειδὴ ἡμεῖς τὸν ἐγνωρίζομεν ἄνθρωπον θάρρους, μεταβιβάζομεν τῶρα τὴν ἀπορίαν μας ἀπὸ τοῦ κ. Κωστή εἰς τὸν κ. Κατσιμπαλι, ὅστις δὲν καταλαβάνομεν τί συμφέρον δύναται νὰ ἔχη διὰ νὰ ἀρνήται νὰ ἐξηγήσῃ μίαν τῶν μυστηριώδων ἐπιστολῶν του. Νομικῶς βεβαίως δὲν δύναται νὰ ἐξαπατήσῃ ὁ κ. Κατσιμπαλις νὰ διομολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν· ἀλλ' ἠθικῶς ἀρὰ γὰρ δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ παραστή τὴν ὑπερησάν αὐτὴν εἰς τὴν δικαιοσύνην τῆς πατρίδος του;

Ὅσον διὰ τὴν παράκλησιν ἦν μᾶς ἀπευθύνουν ὁ τε κ. Κωστής καὶ ἡ φίλη σύνταξις τῆς Ἐφημερίδος ὅπως ἀναδημοσιεύσωμεν τὴν πρὸς ἡμᾶς ἀπευθυνομένην ἐπιστολήν, τοῦτο εὐχαρίστως θὰ ἐπράττομεν ἐὰν ἀρχῆθην ἐξίτηι ὁ κ. Κωστής τὴν φιλοξενίαν τοῦ Μὴ Χάνεσαι. Συνήθως ἐπιστολαὶ ἢ ἀπαντήσεις ἀπευθυνόμεναι πρὸς μίαν ἐφημερίδα δημοσιεύονται ἐν ἄλλῃ, ὅταν ἀποκρούωνται ὑπὸ τῆς πρῆτης, τοῦθ' ὅπερ δι' ἡμᾶς δὲν συνέβη.

Ἡ ἀπεργία τῶν μηχανικῶν τῆς Ἀτμοπλοικῆς Ἐταιρίας θὰ λάβῃ τέλος ἀναίμακτον, ὡς ἡ λύσις τοῦ ἑλληνοτουρκικοῦ ζητήματος. Τὸ συμβούλιον ἤρξατο ἀπολύον

ἐπιθέσει; μου ἀντέκρουε οὐχὶ μόνον διὰ τῶν ταμπιῶν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ στόμα. Ἐδάγκωνε σὰν σκυλί, σὰν λέκκιον. Ὅταν μοῦ κολλοῦσε τὸ στόμα τῆς στό χέρι, ἐπρεπε νὰ τῆς τὸ ξεκολλήσω μετ' ἀπελπισμένην πάλιν. Πρὸς τοὺς ἄλλοις ἐγρατζούνηζε. Ἐν γένει δὲν τῆς ἔλειπε κἀνένα γυναικεῖον καὶ ἰδίως κοριτσίστικο προσέφημα. Ἐδίνε καὶ μπάτσας ἀδιακρίτως. Εἶχον ὅμως καὶ ἐγὼ ἐν ἐσχάτῃ ἀμηχανίᾳ ἐν μέσῳ αὐτῆς, δι' οὗ τὴν ἔτρεπα εἰς φυγὴν. Ἐκαμα ἐροδὸν ἐναντίον τῶν κουμπιῶν τοῦ σάκκου τῆς. Φόρα κουμπιὰ, εἰρήνη Ἀφροδίτης. Ταῖαυτὴ ἢ Ἀφροδίτη μου μεθ' ἧς ὁ διάλογός μου.

[Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.]
Παληάνθρωπος.

τοὺς ἐν τῇ ἀναφορᾷ ὑπογράφοντας καὶ ἀρνηθέντας νὰ λάβωσι τὸν μισθὸν τῶν μηχανικῶν, ἀλλὰ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, ἐφ' ὅσον δηλαδὴ εὐρίσκει μηχανικῶν πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν ἀπολυομένων. Λέγεται ὅτι τὸ Συμβούλιον προσεκάλεσε καὶ πολλοὺς ἐκ τοῦ Β. Ναυτικοῦ.

Καὶ μίαν ἐπιστολήν ἀξιολύγουστον:

Κύριε Συντάκτη τοῦ «Μὴ Χάνεσαι».

Ἐὰν εὐαρεστήθε δημοσιεύσατε τὰ ὀλίγα ταῦτα τὰ ὁποῖα σὰς πέμπει μία ἐκ τῶν ἀναγνωστριῶν τῆς ἐφημερίδος σας.

Α. Π.

Ἐγὼ καθ' ἑκάστην καταβάλλεται φροντίς ὅπως αἱ Ἀθῆναι καταστῶσιν ὅσον οἷόν τε πόλις εὐρωπαϊκὴ, καὶ περὶ πολλῶν χρησίμων γράφονται καθ' ἑκάστην εἰς τὰς ἐφημερίδας οὐδεμίαν σκέψις ἐγένετο περὶ κατασκευῆς περιπάτου ἀξίου πόλεως ἐχούσης τόσο ὠραῖον κλίμα καὶ τόσο γραφικὴν τοποθεσίαν. Ἡ ὁδὸς τῶν Πατησίων, ἢ χρησιμεύουσα ἰδίως τὸν χειμῶνα ἐς περίπατος τοῦ ἀθηναϊκοῦ κόσμου πολὺ ἀπέχει τοῦ νὰ ἦναι περιπάτος ἄξιος ἐγκωμίων. Οἱ περιπατήσαντες εἰς τὸ Πράγερ τῆς Βιέννης ἢ εἰς τὰ Ἰλλύσια καὶ τὸ bois de Boulogne τῶν Παρισίων μετὰ δυσθυμίας βλέπουσι τὴν κοινοτριώδη καὶ στενὴν ὁδὸν τῶν Πατησίων ἧτις ἦδη, προστεθέντων καὶ τῶν ἰπποσιδηροδρόμων, ὁμοιάζει τὸπον ἐμπορικῶν συναλλαγῶν. Ἡ Νέα Ἐφημερίς γράφουσα πρὸ ἡμερῶν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὑπέδειξεν ὡς κατάλληλον νὰ ἐπεκαταθῇ πρὸς τὰ Πιτῆσια ἢ ἰδίως Ἀθηνᾶς. Ὁμολογουμένως ἡ ὁδὸς αὕτη δύναται νὰ γίνῃ ὠραῖος περίπατος, ὅταν φυτευθῶσι δένδρα ἔχοντα πυκνὸν φύλλωμα, καὶ εἰς τὴν ἄκρην αὐτῆς δενδροφυτευθῇ ἐπίσης φιλοκλήως ὁ πρὸς τὴν Κολοκυθοῦν χώρος, ὅταν τεθῶσι κοίται, κατασκευασθῶσι τεχνηταὶ λίμναι, καὶ τὰ παρόμοια. Ταῦτα ἐὰν γίνοντο θὰ δύναται τις νὰ λέγῃ ὅτι αἱ Ἀθῆναι ἔχουν περίπατον ὅπου δύναται τις νὰ ἀνκνηύσῃ, καὶ νὰ εὐρῇ ὀλίγη ἀναψυγὴν.

Καὶ ἄλλοι νέοι δικηγόροι! Καὶ οἱ τρεῖς, φίλοι μας! Ἀθ. Καζαντζής, Κώστας Σταμπολόπουλος, Μάρκος Μίνδλερ. Τὰ συγγραφήματά μας καὶ εἰς τοὺς τρεῖς!

Ἐπανήλθεν εἰς τὴν κλήν του Σύμνην ὁ τρυφερός μεταφραστὴς στίχων τοῦ Μυσσὲ κ. Μ. Ἀργυρόπουλος.

ΜΕΓΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ

ΔΙΑ ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ἡ ἩΡΩΙΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ.

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΠΟΙΗΜΑ.

ΛΟΓΟΣ

εὐκίβητος ἐκφωνηθεὶς ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ νεκροῦ κυρίου Ἰωάννου Πετσάκου τὸ ἐπάγγελμα γραγορράκτη ὑπὸ Μάρκου Γκιδόγκα, ἀσπριστοῦ καὶ μογοιατῆ, τὴν 6 τοῦ μηνὸς τούτου.

Κύριοι. Ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ φίλου καὶ τοῦ φίλου σας. Κύριοι. Ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ εἶμαι τοῦ φίλου σας, τὸν ὅποσον ἀντιπροσωπεύω, ζεῦρετε, ὅτι ἦτον καλὸς, ἦτον καὶ πτωχός. Κύριοι, ὡς ἀντιπρόσωπος ὅπου εἶμαι, τὰ ζεῦρετε σεῖς καλλίτερα ἀπὸ μένα. Κύριοι. Ἐπειδὴ εἶμαι ἀντιπρόσωπος . . . ἄχ δὲν βρατῶ πλέον . . . πέστετα καὶ σεῖς. Ἄχ, καὶ μὲν, σ' ἔφαγε ὁ Κοκούτραλας . . .

Ταῦτα λέξας ὁ ρήτωρ δακρύων ἔτι ἔλαβε δράκμα χωμάτος καὶ ἐξεσπενδόνισε κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ νεκροῦ μετὰ τοιαύτης δυνάμεως, ὥστε ἂν ἦτο ζωντανός θὰ τὸν σκότωνε.

Οἱ τοῦ νεκροῦ συνοδοὶ μὲ δάκρυα στὰ μᾶτια ἀπὸ τὰ γέλοια ἔσυρον τὸν ἐπικηδεῖον ρήτορα μέχρι τῆς γερύρας τοῦ Ἰλισσοῦ, ὅπου τὸν ἠνάγκασαν νὰ τοὺς κερᾶσῃ δυὸ ὀκκάδες στὰ ὄλα εἰς τὸ ἐκεῖ παντοπωλεῖον.

Ἐν τῇ κραυγαλοῦσῃ ὁ ρήτωρ ἐπέλεξε: — Βρὲ παιδιὰ, τί νὰ σὰς πῶ; Μὲ παραπῆρε ἡ λύπη, καὶ ἔτσι . . . τὰ εἶπα ὄλα μαζωμένα.

Διὰ τὸ ἱστορικὸν τοῦ συμβάντος

Παληάνθρωπος.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝῴ.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ τὴν 12 Μαΐου 1892.

Ἡ ἐν Μαγνηστρίᾳ πανηγυρίς.

(18. ἄριθ 292)

Μόλις ὁ ἐθνουσιώδης φιλέλλην ἐπέκρανε τὴν θερμὴν ἀγόμευσίν του, καὶ κατῆλθε τοῦ βήματος ἐν μέσῳ βαγδάκιων χειροκροτημάτων, εὐρέθην δι' ὀλίγων ἀλμάτων ἐνώπιόν του.

- Καὶ σεῖς ἐδῶ; μαὶ λέγει μετ' εὐλιχισίνους χαρᾶς.
- Ναί, τῷ λέγω, ἦλθον νὰ σὰς θαυμάσω.
- Εὐχαριστῶ. Σεῖς μοὶ ἐστειλάτε τὸ «Μὴ Χάνεσαι» μετὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ συμποσίου τῶν Willes's Rooms;
- Βεβαίως· ἐπρεπε νὰ σὰς ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου. Ἀλλὰ πῶς κρίνετε τὸ φύλλον αὐτό;
- Εἶναι περίφημον! Μοὶ ἀρέσει τὸ ὄρος του. Δὲν εἶ-

ναὶ κυρίως σατυρικὸν φύλλον. Τὸ ὄρος τῆς ἐφημερίδος αὐτῆς εἶναι ἐκεῖνο ὅπερ κολλοῦμεν ἐνταῦθα λαμπρόν. (good style).

Sic dicit! Εἶναι αὐτόγραμμον αἱ λέξεις τοῦ Σκίβερ, φίλτατε Βλάση! Μὴ ἐρυθρίξῃς ἐκ μετριοπροσύνης. Ἄρες νὰ ἐρυθρίσῃσιν ἐξ ὀργῆς καὶ πείσματος Κερκυραῖοί τινες καὶ κάποιοι Τεργεσταῖοι. . . Πλὴν πρὸς Θεοῦ! Ἐν ὀνόματι τοῦ Timeson, ἐν ὀνόματι τῶν βασιλείων καὶ κίθωντιν του, φείσθητι, φείσθητι τῶν σταφιδομυρῶν! . . .

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ κύριος Samuelson ἀνήλθε τὸ βήμα καὶ μετὰ λαμπρὰν φιλελληνικωτάτην ἀγόρευσιν φέρει πρότασιν ἀφορώσαν τὴν ἐκφρασίν τῶν συγχαρητηρίων τῆς ἀμνημόνευσης ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῶν εὐχῶν τῆς ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τῆς Βασιλείας του. Ἡ πρότασις αὕτη ὑπεστηρίχθη ὑπὸ τῶν κυρίων Bosomworth, καὶ Richardson, καὶ ἐψηφίσθη μετὰ μαγίστου ἐνθουσιασμοῦ. Συγχρόνως ἡ λαμπρὸς κατηρητισμένη ὀρχήστρα τῆς αἰθούσης ἤρχισε νὰ παικνίσῃ τὸν ἑλληνικὸν ἔθνηκον ὕμνον. Πρὸ τῶν βραδέων, ἐπικλητικῶν, καὶ συγκινητικῶν ἐκείνων τόνων, ὅλοι συναρπάζοντες ὑπὸ αἰσθημάτων, καὶ οἱ μὲν ἐνθουσιωδέστεροι ἀφίνονται εἰς χειροκροτήματα πρὸς μεγάλην ὀραῦσιν τῶν χειροκροτῶντων, οἱ δὲ ὀλιγώτερον θερμοὶ ἀκούονται εἰς τὸ νὰ ὑψώσῃ τὴν χεῖρα. Πολλοὶ τῶν ἐκεῖ ξένων κατὰ πρῶτον ἀκούοντες τὸν γλυκὺν ἔκείνων ἦχον ἐκπρόξουσι τὸν θαυμασμὸν των καὶ τὴν συγκίνησιν των, ἐνῶ μετ' ἑθνικῆς ὑπερηφανείας ἐγὼ ἐγενόμην μάρτυς τῆς τοιαύτης σκηνῆς. Πλησίον μου εὐρίσκεται ὁ κ. Bles, ὁ Πρόεδρος τῶν Κατωχωρῶν, ὠραῖος ἀνὴρ, gaillard κατὰ τὴν ἰδιόχουσαν Γαλλικὴν ἐκφρασίν, μὲ κομψότατον ξανθὸν πώγωνα καὶ μὲ βαθυκύανον προξενικὴν uniforme. Ὁ γείτων μου οὗτος εἰς οὗ τὸ φιλομμειδὲς πρόσωπον διακρίνω τὸν αἰσθηματικὸν χαρακτῆρα παραφέρεται ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ τῆς ἑθνικῆς Μουσικῆς ἡμῶν καὶ κύπτων μετὰ ζωηρότητος πρὸς ἐμὲ ἐρωτᾷ ὅπως πεισθῇ ὅτι εἶναι ὁ ἑλληνικὸς ὕμνος. Καὶ εἰς τὴν καταφατικὴν ἀπάντησίν μου ἀναφωνεῖ.— Ὡ! εἶναι ἐξάίσιον! ἐνῶ ἀπ' ἐτέρου ὁ συναδελφός μου Γάλλος, οὕτως τὸ ἀξιόλογον προχάστριον ἐμαρτύρει τὰς γαστρονομικὰς μάχας, ἐπέλεγεν ἐν μικτῇ ἀγγλογαλλικῇ διαλέκτῳ—Indeed! C'est charmant!

Τὸν ἑλληνικὸν ὕμνον διεδέχθη ἡ ἐπίσης ἐνθουσιώδης μουσικὴ τοῦ Ἀγγλικοῦ ἄσματος «Rule Britannia», καὶ εἶτα ἠκούσθησαν παιδραὶ, εὐσάωνοι, ἡδυπαθεῖς, αἱ πρῶται τοῦ χοροῦ προκνηρούσεις. Ἡ αἰθουσα τοῦ χοροῦ εἶχε χρησιμεύσει καὶ ὡς τελετῆς αἴθουσα, ὥστε ἄνευ μεγάλης δυσχερείας μετέβημεν ἀπὸ τῆς πανδημοῦ πανηγύρεως, τῶν ἑθνικῶν ἀγορεύσεων καὶ εὐχῶν, εἰς τὴν εἰδικὴν εὐθυμίαν τῶν τρυφηλῶν σκιρτήσεων τοῦ στροβίλου. Χάρης εἰς τὴν εὐγενῆ μερίμνην καὶ τὴν ἐκτακτὸν θυσίαν τοῦ κ. Χατζοπούλου, καίτοι ὁ ἀριθμὸς τῶν παρευρισκομένων προσώπων ἀνήρχετο εἰς πεντακῶσια, ἐν τούτοις ἡ μεγαλειότερα τάξις, καὶ ἡ ἐπιζηλωτέρα ἀνεσις ἐβασιλευε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ χοροῦ. Καὶ τοῦτο διότι ὁ φιλότιμος οἰκοδεσπότης ἐνεκα τῆς μεγάλης ἐκείνης ἐσπέρας ἐφρόντισε νὰ ἰδρυθῇ ἰδιαιτέρως αἴθουσα, ἧς τὴν

ἀπέραντον ἔκτασιν, καθίστων θαυμασιωτέραν αἱ λαμπραὶ διασκευαὶ καὶ διακοσμήσεις. Ὅλας τὰς πλευρὰς τῆς αἰθούσης ἐκάλυπτον ἐπιχαρίτως συνδυαζόμεναι αἱ σφραγίδες τῶν διαφόρων ἐθνικοτήτων, κατὰ λαμπρὰν δ' ἐπίνοιαν πρὸς τὸ βάθος ὑπὲρ τὸ διαιρέσιμα τῆς μουσικῆς παρετηρεῖτο μεγάλη τις ἑλληνικὴ σημαία, στηριζομένη ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ Ἑρμοῦ. Τὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ πρόσωπα εἶναι πλήρη ζωηρότητος καὶ εὐθυμίας. Τὸ ὄρατον φύλον βρῖθει. Ὑπὸ τὸ λαμπρὸν φῶς τῆς αἰθούσης, συνδυάζονται σχηματίζοντα λαμπρὰν ποικιλίαν, τὰ διάφορα χρώματα τῶν πολυτελῶν ἐσθήτων καὶ αἱ ζωηραὶ ἀκτίνες τῶν πολυτίμων κοσμημάτων. Αἱ στροφαὶ τοῦ χοροῦ δίδουσι διαφόρους φάσεις εἰς τὸ μαγευτικὸν σύνολον καὶ ὅτε μὲν δεσπόζει τὸ ἐν χρώμα, ὅτε δὲ τὸ ἔτερον ἄλλοτε ἢ μίαν λαμπρῆς, ἄλλοτε ἢ ἄλλη, καὶ ἢ προκλητικὴ ἐκείνη, ζῶσα, σφριγῶσα ὁμάς, παρέχει τὸ θέαμα μεγαλοπρεποῦς Μωσαϊκοῦ, ἀποτελουμένου ὑπὸ ποικίλων σακῶν, ἐσθήτων, κοσμημάτων, καὶ περιστρεφομένου κωνοκώτατα οἰοεὶ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν μηχανισμοῦ, ὅπως ἀναπτύσσεται θαυμασιώτερον ἢ εὐάρεστος ποικιλία του. Καὶ ὄρχουνο ὄλοι ἐμμανῶς, καὶ τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα μεταξωτῶν τινῶν δύνει πρὸ τῶν ῥόδων παρειῶν τινῶν, καὶ αἱ ἀκτίνες τῶν ἀδμαίντων γίνονται ἀφανεῖς πρὸ τῶν ἀστραπῶν τῶν βλεμμάτων, καὶ τὴν πρὸς στιγμὴν σκηνδαλιζομένην ἀθρότητα τοῦ βλέμματός μου ἐνισχύει μόνη ἢ ὄψις τῆς ἑλληνικῆς σημαίας.

(Ἔπεται συνέχεια)
Timeson

Ἡ ΘΑΛΑΣΣΑ ΤΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ

ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀφεντανθρώπου

ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΡΕΒΕΔΟΥΡΟΥ

ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ἐτοίμη νὰ δεχθῆ τοὺς δροσεροὺς ἐραστὰς
καὶ ἐρωμένους τῆς

Ο ΚΑΥΣΩΝ ΕΠΙΛΑΚΩΣΕ! ΡΙΧΘΗΤΕ ΤΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ

ΜΑΧΑΙΡΟΠΗΡΟΥΝΑ

ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΟΙΟΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΕΙΣ

ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑΣ ΤΙΜΑΣ.

ΕΦΘΑΣΑΝ ΕΙΣ ΤΟΥ ΧΟΥΤΟΠΟΥΛΟΥ.

Ὁδὸς Ἑρμοῦ.

ΦΡΕΣΚΑ! ΦΡΕΣΚΑ!

ΕΙΣ ΤΟ

ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

(Κάτωθεν τῆς μεγάλης οἰκίας Μελά)

Ἐφθασαν διὰ τοῦ τελευταίου ἀτμοπλοίου τὰ ὀραιότερα ἀρώματα καὶ μύρα τῶν περιφημοτέρων ἐργοστασίων, ὡς Cold-cream, Pommades, Crème de Fay, Crème Impératrice, Crème Pompadour, καὶ ἄλλα πολλὰ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ θέρος τὰ παλαιὰ ἀρώματα καὶ ὄλοι αἱ λιπαραὶ εὐδεις οὐσίαι φθείρονται, κυνηγήσατε τὰ φρέσκα τοῦ Γεωργαντά.

ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΤΙΜΑΣ

ἔκπτωσις 25 0/0.

Ο ΙΑΤΡΟΣ

καὶ Λουκάς Μπέλλος κατοικήσας ἐν τῇ συνοικίᾳ Νεαπόλεως κατὰ τὴν ὁδὸν Πινακατῶν ἀντικρὺ τοῦ φαρμακείου τοῦ κ. Δ. Βαρούχα δέχεται ἐπισκέψεις οἰκίαις ἀπὸ τῆς 2—4 μ. μ. ὥρας καθ' ἑκάστην.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

(Ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Ἑρμοῦ).

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΚΑΙ ΜΗ,
ΓΡΑΦΙΚΗΣ ΓΛΗΣ.

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΣΦΡΑΓΙΔΩΝ
ΚΑΙ ΕΠΙΚΕΦΑΛΙΔΩΝ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ
ΚΟΜΨΟΤΗΣ—ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΑ—ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΣΧΗΜΑΤΩΝ—
ΣΥΜΠΑΘΗΤΙΚΩΤΑΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ.

ΜΟΝΗ ΑΠΟΘΗΚΗ
ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΣΙΡΑΡΟΧΑΡΤΟΥ JOB
(Χονδρικῶς καὶ λιανικῶς).

ΜΟΝΗ ΑΠΟΘΗΚΗ
τῶν ἐμπορικῶν καταστάσεων τοῦ παγκοσμίου
ὑπολήψεως ἐργοστασίου Edler et. Kriche.

ΟΙΝΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ΚΑΤΑΑΛΗΛΟΤΑΤΟΙ ΔΙΑ
ΘΕΡΙΝΗΝ ΕΠΟΧΗΝ.—ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΣΘΕΤΟΝ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ.—ΔΡΟΣΕΡΟΙ.—ΔΠΑΡΑΜΙΛΛΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ
ΓΕΥΣΙΝ.—ΚΑΛΟΙ Δ' ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.—ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΟΙ ΟΙΝΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

(Κεντρικὴ ἀποθήκη, Ὁδὸς Σταδίου, ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου).